Ч. 99. Чернівці, вівторок дня 6. (18.) мая 1897 року. Рочник XIII.

ЧАСОПИСЬ для руских родин.
Виходить щодня кромі днів по неділях і сьвятах.

БУКОВИНА

Редакция і адміністрация в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата 10 зр.

Наміри ради державної.

(Адреса більшости парляментарної).

У відповідь на престольну промову цїсаря при отвореню ради державної, більшість сеї ради ухвалила тепер проект адреси, котрий подаємо дальше. З него видко наміри ради державної на будуче. Більшість, як видко з проекту адреси, бажає розширеня автономії країв і рівноправности поодиноких народів, відповідно до потреби часу та кладе велику вагу на просьвіту і шкільництво. В економічнім напрямі бажає займити ся селяньством, яко переважаючою частию населеня австрийскої держави. Квестия велика заходить, як правительство тепер віднесе ся до більшости парляментарної, котра в ядресї, хоть умірковано але рішучо виповіла свої бажаня. Адреса та рішить уже в найблизшім часї о дальшім напрямі внутрішної полїтики австрийскої держави.

Адреса більшости парляментарної звучить:

Ваша цїсарска і королївска Величність, Наймилостивійший Пане! Палата посольска, що вийшла з нових виборів, сповняє передовсїм з радостию свій обовязок і з найвисшим поважанєм складає найглубшу подяку за ласкаві слова, котрими Ваша ц. і к. Величність в найвисшій мові престольній на вступі єї дїяльности найласкавійше зволили єї повитати. Палата відчуває стару, по предках унаслїджену вірність, прихильність, найсердечнїйше привязанє до Вашої Величности і найвисшої династиї. Палата має сильну волю працювати після сил своїх для добра і поводженя монархії і всїх єї народів. Скріплена висланниками найширших верств населеня, приступить палата до сповненя своїх задач. Палата уважає за свою повинність взяти під наради предложеня, що відносять ся до угорскої угоди. Маємо надію, що ясне і справедливе увзгляднене здібности сили економічної обох половин монархії уможливить, що пожадана в інтересї цїлої монархії угода доведе також до заспокоєня справедливих домагань нашої половини монархії.

Але чекають ще иньші важні роботи. Коли палата, йдучи за желанєм Вашої Цїсарскої Величности, має не тілько річево, але також без ніякої страти часу сповнити свою задачу і зіставити соймам країв і королїєтв належний їм і їх значіню відповідний час, то довжні, відповідно до високих інтенций Вашої Цїсарскої Милости, довголїтні національні борби в Австриї уступити рішучо мирови. Посольска палата є пересьвідчена, що тілько взаїмним признанєм природних прав народів Австриї ві всїх королїствах і краях держави, може осягнути народний мир. Справедливе перепровадженє основними законами запорученої рівноправности всїх національностий в цїлім публичнім житю, в урядах і школї, заразом доховане історичної самостійности і неподїльности королївств і країв, при збереженю сполучаючої їх реальної звязи, дають запоруку для осягненя тої високої цїли.

Посольска палата має надію, що численні і важні задачі тілько тодї з пожитком і в належитім часї можна буде полагодити, коли перетяжена рада державна дізнасть пільги, а соймам королїств і країв відповідно до давних історичних традиций признає ся ширший обєм дїяльности, передовсїм, що при істнуючих ріжницях відносин поодиноких країв однакові постанови не дають запоруки добрих наслїдків.

Памятаючи о великій важности автономії країв і королїств, скористає палата з нагоди, щоби з радостию дати соймам материяльні средства для осягненя їх цїлий в більшій мірі, передаючи їм поодинокі істнуючі податки, або забезпечуючи відповідну участь в податкових доходах держави.

Конечною річию було би також для розцьвіту монархії увзгляднити в висшім степени поводженє королївств і країв а коли би обставини позволили, надати зарядови поодиноких країв конечний степень самостійности і витворити єго згідно з ріжними потребами країв, через що тим лекше можна би дійти до упрощеня заряду і уменшеня єго коштів.

Палата послів буде підпирати найгорячійше всякі стремлїня на поли загальної просьвіти, науки і штуки. Палата висказує своє поважне бажанє, щоби школа відповідала потребам ріжних країв і народів, що в повній мірі дає ся осягнути лише при розширенім законодатнім співдїланю соймів. Згідно зі словами Найвисшої бесїди престольної палата кладе найбільшу вагу на виховуючу задачу школи, щоби нею покласти підвалину під релїґійне і моральне пониманє житєвих задач ґенерациї, що повинна істнуючий лад суспільний розвивати спокійною, не бурливою, реформаторскою роботою в дусї социяльної справедливости. Лише при поважнім, етичнім пониманю житєвих цїлий можна розвинути відповідно і щасливо нові суспільні задачі, можна злагодити пануючі межи економічно-сильнїйшими і слабшими контрасти. В повнім узнаню великого значіня реформ суспільних посьвятить і палата особлившу увагу, щоби дійти до справедливости, доповнити і розвинути істнуючий устрій суспільний, піднести моральнний і материяльний стан і долю широких верств населеня, а передовсїм забезпечити робітникови охорону в нещастю і старости.

Рівночасно палата послів наміряє найширше предприняти всякі стредства, що мають на цїли розвій господарства міского, ремесла, промислу і торговлї. Переважна часть населеня, репрезентованих в радї державній королївств і країв удержує ся з рільництва; тим більше доймаючо дає ся відчути нашій монархії така тяжка рільнича кріза, що дотикає цїлу нашу часть сьвіта, а котра в першім рядї загрожує селяньскому станови в єго істнованю. Тому то палата цїлу свою увагу зверне до того всего, що може двигнути так важний для держави стан, як і взагалї господарство сїльске. Палата є сьвідома того, що

---

52)

ЗАЛЇСЄ.

Повість
ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

По похоронї доньки прийшов він до коршми гордий і неприступний. В коршмі було кілька господарів і дурноватий Антошко. Він кинув оком на Антошка, сягнув у кишеню і кинув єму кілька срібняків: — Знай пана! каже — Антошко схопив ся, аби єго поцїлувати в руку, але Козак відкичув єго від себе і каже до Мошка:

— Чуєш, Мошку, от як би ти мене поцїлував в руку, то давбим тобі десятку.

— Ей, брешете!

— Пес бреше, а не я, жиде. При сьвідках кажу, що дам.

— Дайте за руку отсему ґаздї.

Козак дав десятку, а сам наставив руку до поцїлунку. Мошко схопив руку і ледви дїткнув ся устами.

— Не так, жиде, поцїлуй добре, як єгомостя! Чи так цїлує ся, панове сусїди?

— Не так — відповіли сусїди, сподїваючи ся почесного від Козака.

— Ано, цїлуй! Ти думав, що мене на дїда зведеш, а я тепер більший пан, як ти! Цїлуй!

Жид поцїлував Козака, як належить ся, в руку, сховав десятку, і не робив собі нїчого зі сьміху господарів, котрим Козак поставив цїлий ґарнець горівки. Противно, він ще дальше піддобрював ся Козакови і вихопив ся притім із словом, що Козак повинен тепер бути війтом. Всї зібрані згодили ся на то однодушно, мов би на доказ, що чия горівка на столї, того правда на селї.

Гадку, ставити Козака на війта, розважив собі потім Мошко добре і рішив ся єго підпирати. Хоч би Козака і не вибрали, то можна видурити від него гроші на підкупства; а коли виберуть, то з того для кого як для кого, а для Мошка шкода не вийде. От він і закликав Козака до себе, поговорив з ним розумне слово, — і Козак вийшов з тої наради цїлком певний, що стане війтом Залїся. Ся почесть єму так подобала ся, що він, хоч війтом ще не був, а вже згордів.

Заким наступили вибори, він тимчасом глядав розривки в селї і в сусїднім місточку. Приклад з Мошком додав єму охоту спробувати таке і з иньшими жидами і жидівками. Він давав ся цїлувати по руках і платив за се. Жиди цїлували радо, а він з того мав велику потїху. Раз по пяному на торзї порозбивав гончареви всї горцї палицею, подоптав чоботами і заплатив готовими грішми. В шинках розбивав склянки і фляшки — і платив. Оселедцї купував цїлими бочівками, переплачував завсїгди, і кидав ними жидам в очи. Подібних розривок він придумував більше, але фантазия єго не могла нїколи видумати якусь красшу розривку; єго одежа мало що була луча, як перше, він мяса не їв, як і перше, — а в хатї так само терпів порося під лавою, як доки став богачем. Жінка і сини по змозї спиняли єго від марнотратства, але він десь більшу часть гроший заховав і розпоряджав ся ними, як умів, не слухаючи нїкого.

Гадкою стати війтом, займав ся у тверезїйших хвилях і ходив на наради до Мошка. Мошко брав на підкупство десятками, а підкуплював шістками а найбільше ґульденами і горівкою та оселедцями. По виборах — казав — дасть більше.

попри загальних средствах, котрі під тим взглядом в цілій державі можуть ділати додатно, лише краєве законодавство є покликане вдоволити відповідно тим культурним задачам в ріжних услівях і дотично до ріжних потреб.

Посольска палата наміряє також прийти в поміч тяжко загроженому станови промисловому і ремісничому ревізиєю закона промислового, поширенем заводового образованя, скріпленем і помочию для стоваришень промислових. Посольска палата в повній згоді зі словами найвисшої бесіди престольної, уважає проявляючий ся в поодиноких краях рух еміґраційний, викликаний економічним недостатком, нечувано важним обявом і зверне цілу свою увагу на законодатні предложеня, що відносять ся до тої справи.

Особливо дає ся в знаки найбільше убогим верствам населеня, богато уряджень з давнійших часів, що дотикають адміністрациї, як також обсягу податкового і оплат належитостий.

Посольска палата повитає найприхильнійше всї намірені тепер предложеня, що стремлять до відповідного зміненим обставинам часу перетвореня тих уряджень в переконаню, що є потребою держави і суспільности в тих галузях законодавства, що входять у всї види житя, ввести цілковиту ясність і зрозумілість приписів.

Палата бажає щоби відповідно до провідних засад реформи податкової, тягарі, які поносять горожани, в той спосіб були розділені, щоби економічно слабшим улекшити запрацьоване собі на доробок а через то, щоби суспільна згода і мир могли бути запевнені і утверджені. Особливо мусить палата положити натиск на потребу реформи законодавства о належитостях і на винагороду громад за їх участь в виконуваню державою переказаних їм задач. Сю справу з простої справедливости годї довше зволїкати.

Побудоване нових доріг водних, підпиране плавби на ріках, реґуляция рік, розвій плавби морскої для нашої вивозової торговлї, скоре побудоване сїти доріг зелїзничих, підпора системи доріг зелїзниць льокальних, дальше удержавнене зелїзних доріг, щоби їх віддати на услуги інтересів загалу, заходи о раціональну систему тарифову покажуть ся спасенними для рільництва, ремесла, промислу і торговлї, а особливо піднесуть рішучо спосібність експортову наших краєвих продуктів. Рівнож попиране і розвій цїлого системи меліорацийі асекураций, користно подїлає на наші обставини господарскі. Неменьше пожаданою видає ся примінена до потреб реформа судівництва.

Так материяльне право карне, як і прасове, як формальне поступоване в справах несспірних а в першім рядї поступоване в справах спадкових домагають ся конечної реформи. Населеню треба дати спромогу полагоджувати дрібні спори правні дешево і без великих заходів. Коли одною з найблагороднїйших і основних задач держави є удержане права в відносинах внутрішних, то неможливим стає в державі виконуване задач державних, коли єго сила оружна не наказує пошаваня і боязни кождому противникови. Посольска палата є отже готова опікувати ся справами войска найбільше, і пильно уважати притім на критичні відносини господарскі і нечувано для населеня натягнену силу податкову.

Палата не маловажить конечности виготовленя закона о зберіганю військових тайн і радо приступить до перепроваджения реформи перестарілої процедури військової. Вашій цїсарскій Милости великодушному і загально любленому оборонцеви мира в Европі, завдячують народи тої монархії сю радістну певність, що военна пригода не заколибає культурного розвою. Посольска палата має надію, що супроти доконаного звороту покоєвого в справах всхідних, при Божій помочи поведе ся правлїню Вашої цїсарской Величности заставити всї на балканьскім півострові інтересовані держави до спільної працї над удержанем мира і заопікувати ся християньским населенем в турецких провінциях. Ваша цїсарска і королївска апостольска Величність! Кріпка мудростию свого цїсаря і короля; кріпка жертволюбивостию своїх народів, числом і хоробростию своєї сили оружної; кріпка своїм добрим правом, позістане наша монархія межи европейскими народами взірцем патріотичних жертв.

Молимо Бога Всемогучого, щоби нам довго ще заховав нашого цїсаря і короля, яко покровителя права на зверх і внутр нашої держави, яко справедливого володаря, Отця своїх всїх народів. Нехай Бог Єго хоронить і благословить!

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 17-го мая 1897.

На шляху Іцкани-Сучава розпочав ся наново рух поїздів. Чей вже не стане!

Посол др. Стоцкий скликає на слїдуючу недїлю дня 23. мая збори в Шубранци в стодолї госп. Івана Петрюка Ілевого о год. 3-ій по пол., щоби здати справу зі своєї дїяльности в соймі краєвім.

Посольске справоздане, яке складав пос. др. Стоцкий в недїлю дня 16. мая в Рогізні в домі читальні, випало дуже сьвітло. Зібрало ся богато людий з Рогізни, Шубранця Добринівцїв та Горошівцїв. Велика комната читальнї була битком заповнена, а богато людий мусїло ще стояти на дворі. Не обійшло ся і без малої пригоди, бо кількох мужиків, наставлених звісними приятелями в Рогізні, хотїло своїми криками на улици викликати заколот між учасниками збору. Але сє не вдало ся їм; збори вели ся поважно і дуже оживлено. Інтересне було се, що на збори прийшло богато женщин і дуже пильно слухали всего. Промовляли крім посла др. Стоцкого також селяни Ґрицук, Меленка і др. Підносили також на зборах справи читальнї в Рогізні, що вже має свій власний хороший дім на догіднім місци зараз коло церкви. Честь і слава рогізняньским селянам за їх орґанізацию.

З почти. Провід головної почти в Чернівцях повірили провізорично надконтрольорови п. Антонови Глиньскому.

Конкурс на посаду спільного громадского писаря для громад: Чинків, Кулївці Репужинець і Василів в кіцманьскім повітї — розписує виділ краєвий. Місце замешканя є у Василеві з платнею 550 зр. на рік. Стараючі ся о те місце мусять виказатись: 1. віком висше 24 лїт, 2. австрийским обивательством, 3. бездоганного минувшостию, 4. знанем німецкої і рускої мови. 3. іспитом для громадских писарів, приписаним краєвою уставою з 1889 року, що найменче з достаточним успіхом. Поданя треба вносити найдальше до кінця мая до буковиньского видїлу краєвого.

Самі селяни жадають від інтелїґенциї, щоби зносила ся з селянами, устроювала по се-

---

Однак вибори випали в некористь Козака. Вийшла рада така, що вибрали війтом Головатого, на котрого вкінци і Заборовский згодив ся, а Козак дістав лише кілька голосів. Мошко разом з Козаком подали протест — і заряд громади лишив ся далї в руках Заборовского. Той уже і сварив ся з Мошком, казав, що з села єго вижене, але Мошко впер ся, він був певний що ще вижере немало гроший від Козака — а єму о нїчо більше й не ходило.

— Дивіть ся, що той жидиско собі мислить! — говорив розсерджений Заборовский перед Славком — він думає зі мною справу виграти! Пане, прийдїть-но, напишемо і ми письмо до видїлу повітового — ви маєте красне письмо. Хочу ту справу чимскорше полагодити, бо я тепер запрятаний иньшими справами.

Які були ті иньші справи, Славко дізнав ся аж від Манї.

Коли раз єї батько виїхав до Новосїлок, а Славко прийшов переписувати письмо, Маня сказала єму новину, що батько женить ся з Маєраньскою, і була притім така невдоволена, нетерпелива, майже гнївна, що Славко ще єї нїколи такою не бачив.

— Женить ся?

— Женить ся! Так довго їздив учити баронову, аби робітникам не платила більше, як сам платить, аж ось що з тої „науки" вийшло. Крив ся переді мною!

У словах Манї чути було глум.

— Менї так жаль — говорила она по хвили — сама не знаю, чому... Видко, забув уже мою маму... Потїшав мене, що тепер за такого Більского вже би мене не видав, що Маєраньска має далеко лучших женихів для мене... А я...

В очах Манї явили ся сльози, але она їх скоро обтерла і говорила дальше: — Хотїв, бачите, поратувати ся в своїх клопотах материяльних і таке придумав. Я не сподївала ся... другої матери я не потребую... на що менї? на що Стасьови? він же дома не сидить! Що менї робити? — радила ся у Славка так, як би він справдї міг що у тім порадити.

— Що робити? Нїчо не робити! Адже ви на тім зле не виходите!

— Але подумайте: ледви рік, як мама померла. Він єї так любив, а тепер... чи так годить ся?

— Буває так. Панї баронова, о скілько я мав нагоду єї пізнати, добра женщина... Опікує ся вами...

— І вже, чую, найшла менї жениха... Мачоха... нї! я єї не послухаю! „Я не хочу мачохи, не хочу, на що менї? Я єї не люблю... я не буду єї слухати — нарікала дївчина.

— Будете слухати панно Маню, не кажіть так! Впрочім, як в чім добрім, то і треба послухати...

— Але в женитьбі, в женитьбі, пане Левіцкий! Подумайте собі: приводять чоловіка вам незнаного, зовсїм незнаного. І він починає „старати ся" о моє серце, о мою руку... Я можу пізнати єго лише з доброї сторони. Він чемний, він надскакує, не жалує комплїментів, товаришить менї, стає моїм лицарем. І я все бачу єго в настрою таким, як на балю, усьміхненого, ласкавого, нудкого, як люкреция... ми сходимо ся цїлий рік, мене видають вкінци замуж і я аж тодї дістаю нагоду справдї єго пізнати, коли вже може запізно... Нї, пане, се така іронія, яку тілько в нашім товаристві можете найти. Пан жених любив уже десять дївчат, а своїй суджечій приносить уже останки чутя.

— Чутє відновляє ся... Ви самі казали менї торік, вказуючи на клена... Памятаєте? Як раз жених може вам дати ненарушене, правдиве чутя, якого нїкому не жертвував?

— І то ви кажете, ви, що торік так жалували за своєю панною?

— Я помиляв ся... Житє то рамки, з одного боку емблема колиски, а з другого домовини. В ті рамки можна всадити бохонець хлїба і молити ся до него, можна

лах збори та поучувала людий про їх обивательскі права і обовязки. Видко, що редакция „Бук. Вѣд.“ мало стикає ся з буковиньским народом, коли „др. Стоцкому — странствующому“ робить насьмішливий докір з того, що в Рогізнї здавав минувшої неділї справу з посольскої діяльности. По думці „Бук. Вѣд.“ певно лїпше робить др. Волян що „благоденствует а не странствует“ — сидить собі нишком чи ту в соймі чи там у Відни та забирає диети. Але кождий, що з патріотичним чутєм слїдить громадяньску роботу, скаже певно: „ганьба вам панове, дармоїди! Ви мов ті жаби в болотї сидите бездїльно, та ще підносите крик, коли хто заходить ся висушувати відвічне багно застою.“

Лжеучителї. Ми вже доносили про Олену Юрийчуківну, що обявляє себе божою післанницею. В єї появі добачили ми умислову ненормальність дївчини, що по тяжкій слабости виступає нараз проповідницею а з другої сторони недостаток просьвіти і опіки над нашим народом. Минув уже час, коли сьвяті ходили по земли та творили чудеса. На науку мають люди церкву і школу, мають своїх сьвящеників і учителїв, що приготовляють ся фахово до свого високого завданя і мають обовязок виконувати єго для піднесеня людскости. Всякі післанники, чудотворцї, чудесні лїкарі, ворожбити, градобури або фанатизують нарід або туманять єго. Се правда ясна, як сонце. Але у нас не хотять єї узнати ще не тілько поодинокі люди, але одна часопись, що прецїнь повинна би з якогось висшого становиска дивити ся на сьвіт і річи. „Бук. Вѣд.“ одушевляють ся пророчицею Єленою і накидають ся на „фонетичну Буковину“ що єї „тїшить (?) арештоване мужицкої дївчини. „Послїдовательно повинна би тїшити ся фонетична „Буковина“, говорить тота ґазета, „если би арештували н. пр. Стоцкого, коли приїдет він в Лужани і будет поучати 20—30 собравших ся людий, щоби не пили горівки і т, п.“ Яке високоумне порівнанє Юрийчуківни до проф. Стоцкого...! Яка цїль таких нещирих і нерозумних видумок? Хиба щоби піддержувати темноту і забобони, підлещувати інстинктам товпи і тою нечесною дорогою зискати популярність.

Велика клятва, що єї кинув Рим на ксьондза Стояловского, звісного галицкого сьвященика-полїтика, зависла тепер над богато послами і над мінїстром судівництва ґр. Ґляйспахом. Тамтого тижня прибув кс. Стояловский до Відня зайшов до палати ради державної та в буфетї розмавляв з богато послами а відтак говорив довго з ґр. Ґляйспахом в справі свого процесу у Вадовицях. Шо-ж тепер буде, коли велика клятва забороняє виразно в який небудь спосіб зносити ся з виклятим, а кождий католик, що против того провинить ся, підпадає також клятві? Видко що пережила ся вже клятва в нашім столїтю!

Прогульку з музикою і танцями в лїсї на Горечі устроює академічне товариство Союз дня 23. с. м. в недїлю. Окремих запросин не висилає ся. Вступ 60 кр. Початок о годинї 2-ій по полудни.

Заграничча полїтика в радї державній. Презесови мінїстрів ґр. Банфіому не дає спокою пос. Кошут своїми інтерпеляциями про заграничну полїтику. Дипльоматия не доконче любить явність, тож нераз припирає пос. Кошут презеса мінїстрів до муру своїми питанями. Тепер переняв в нашій радї державній пос. Дашиньский сей спосіб і таку поставив інтерпеляцию ґр. Баденьому: 1. Чи презез мінїстрів склонний, так як се зробив угорський презес мінїстрів супротив угорскої ради державної, розповісти зараз палатї про уформованє наших відносин до Росиї? 2. Чи презес мінїстрів готовий обяснити тепершний стан пересправ в інтервенциї держав що-до турецко-грецкої драчі і подати, якими способами можуть змусити Туреччину, щоби таки зараз застановила ворожнечу?

Поквитував себе. Тамтої суботи в добрах ґр. Абенсперґа-Правна в Бокфлїс хтось стрілив з корчів до лїсничого, коли входив до свого дому. На щастє куля не поцїлила лїсничого, а застрягла в стїнї покою. За злочинцем шукали але надаремно. Доперва за кілька днів найшов лїсничий припадково папір, що ним скритоубійник прибив був кулю у стрільбї. Лїсничий розвинув папір — а се був кусень податкового квиту, виставленого на імя Лєхнера, знаного в околици лїсного злодїя. Лїсничий повідомив зараз жандармерию і она арештувала виновника. Лєхнер признав ся в судї, що хотїв застрілити лїсничого з мести за те, що через єго донесеня сидїв кілька днїв в арештї за лїсові провини.

Снїги і бурі навістили тамтого тижня цїлу середущу Европу. Справдили ся слова повірки, після якої три сьвяті, що припадають на 12. 13. і 14. мая після латиньского календаря Панкратий, Серватий і Боніфатий наносять рікрічно зимову метелицю на зелені ниви пробудженої весни. В Альпейских краях досягала снїжна поволока до кісток і знищила цїлком засїви та овочеві дерева. Температура обнизила ся декуда до 0°. У Франциї зробив снїг в однім департаментї на 20 мілїонів франків шкоди у винницях. У нас перейшли ті небезпечні дни щасливо; тілько похолоднїло було трохи та падав зимний дощ.

Пригода з биками. Минувшого тижня їхало на шляху льокальної зелїзниці зі Сторожинця до Глїбокої в мішанім поїздї крім пасажирів трех особових кляс, ще шість волів в осібнім возї. Віз нїчого собі — недавно ще, коли була четверта кляса на наших зелїзницях, їздили в нїм і люди, але тепер вже і воли не хочуть так подорожувати. Коли поїзд був в повнім руху, воли відсунули собі двері і двох з них вискочило на зелену пашу. Один упав в рів і покалїчив ся тяжко, але другий скочив щасливо і почвалав на царину, задерши побідоносно до гори хвіст. Задержали поїзд і кондуктори розбігли ся за розгуканим звірем. Погоня тревала з годину а в нїй взяли удїл і охотники-подорожні. Наконець зловили незадоволеного пасажира четвертої кляси і по помості, збитім на скорі з дощок, впровадили до ваґону разом з покалїченим другим товаришом. Але що дверий не можна було замкнути, бо були зіпсовані, вернув ся потяг назад до Сторожинця і там воловє товариство перенесло ся до иньшого воза і відтак всї разом поїхали щасливо до Глїбокої. Gemüthlich!

Дрібні вісти. В Тегеранї в Персиї завалив ся будинок лазнї жіночої і під звалищами згинуло кілька сот женщин: докладна цифра жертв не знана, бо після законів пророка не вільно чужим мужчинам глядїти на обнажене тїло женщини і аж по трийцять роках, коли з тїла останут ся лиш кости, вільно буде звалища відкопати. — Гробарі застрейкували в однім містї у Франциї. Але рада громадска відмовила їм підвисшеня платнї, бо, як казали, нема доста охочих умирати. — Гр. кат. парохію в Молодятинї одержав о. Теофіль Шухевич з Садаґури. — Найдорожший студент находить ся на унїверситетї в Києві, а то на віддїлї клясичнім видїлу історично-фільольоґічного. Він тому найдорожший, бо на цїлім видїлї є лиш сам один, і для него унїверситет удержує професорів. — На зелїзници близько Дорпату межи стациями Бокенгоф і Еньва підчас зливи, котра

всадити банкнот на великі гроші і так само молити ся до него як до сьвятого, а можна всадити і краєвид, повний сьвітла і тепла і весняного чару. Коли один такий краєвид зівяне, зблїдне, то треба старати ся вложити натомісць другий. Така моя думка тепер.

— Се справдї цїкаво — замітила Маня. — Але щоб так думати, на то доконче потрібно бути молодим, а не таким, як н. пр. мій батько.

— Він же ще не старий.

— Все-ж таки пятьдесять лїт має.

— І виглядає лїпше і здоровійше, як не один трийцятьлїтний. Румяний, сильний, а груди... ви знаєте, як він уміє крикнути.

— Якже-ж би то виглядало, коли-б він тепер оженив ся, а я, донька єго, в карнавалї вийшла замуж? Сьмішно якось.. А ще най би тепер і мій старший брат женив ся, вийшла би правдива комедия: батько, син і донька... Але яка я нечемна! — зганила себе вкінци сама.

Славко не знав, що на се сказати. Она була така нетерпелива, роздразнена, так у неї мішали ся чутя, так скоро переходила від одної справи до другої, що Славко приглядав ся їй з немалим здивованєм. Ту що-йно говорила з плачем, а ту вже й усьміхала ся.

— Мій тато женить ся! Чи то не сьмішно, пане Левіцкий? В такім віку! Буду мати другу маму... таку солоденьку... але баронову! Перша була селянка, а та баронова! Зачнемо і ми бути панами... А ви коли думаєте женити ся?

— Не знаю — відповів Славко і почервонїв ся.

— А на весїлє мене запросите?

— Під тим услівєм, що ви мене на своє запросите.

— Добре, прийде ся вам мабуть довго ждати!

— І вам також...

— Нї, справдї, пане Левіцкий, чому би ви не мали оженити ся, коли вже першу суджену забули?

Она не була моя суджена, я лиш думав єї брати. А чому би я мав або не мав женити ся, на то є богато причин pro і contra. Передовсїм мушу уважати на численну родину і на то, що трудно би менї тепер прийшло ся глядати панни. Відвик...

І так они дразнили себе дальше ріжними недомовками, червонїючи ся на переміну.

„Що за чорт!“ Злостив ся того дня Славко і на себе і на Маню. „Кпить собі з мене, чи що? Не штука їй жартувати собі, а най би она знала в моїм положеню, що чинити!“...

Але проте та розмова наводила єго на ріжні здогади, котрі єго дразнили і томили. Дома доштулювали єму сестри, що „бігає за дїдичкою“ і тому маловажить попадянки. Він боронив ся як міг і відтак розбирав собі, чи справдї „бігає за дїдичкою.“ Ну, вжеж бігати не бігає, але що любить поговорити з нею, подразнити єї і себе — то правда. В Залїсю так скучно, що годї єму обійти ся без товариства. Дома і в Горошиньских не має з ким поговори по душі, громада не все одушевляє єго, противно нераз огірчує до крайности і він рад би єї не бачити навіть, — щож робити з собою?...

Може за часто заходить тепер до двора і без причини, так що се мусїли замітити родичі або і Заборовский? Нї, тепер не буває він в дворі за часто. Відколи перестав учити Стася, бував там що кілька днїв, або й то нї, звичайно з якоюсь орудкою, от хочби польскі ґазети позичити перечитати. Хиба то за мала причина?

(Дальше буде).

підмила вал зелїзниці, випав з шин поїзд, в котрім їхали два баталїони піхоти. Сїмнайцять возів розбило ся; 93 вояків ранених, 24 трупів, а 30 має находити ся ще поміж румовищем. — При катастрофі в Парижи завинив, як виказало слїдство, Белляк і его помічник при кінематоґрафі, бо були неосторожні. — Панича Мілковского, що у львівскім намісництві через три роки украв з 30.000, зловили в Будапештї, при забаві з шансонеткою.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.